

EEN KASTEEL VOOR IEDEREEN

*Nooit eerder hadden ze over een Bed & Breakfast
gefantaseerd, maar toen kregen Anke Riesenkamp
en Chris de Jong Kasteel Baexem aangeboden.
Ze leidden zomaar ja en verhuisden van Amsterdam
naar Limburg.*

Voor de inrichting ging Anke op zoek naar
vintage meubels en accessoires.

NAAM: Anke
Riesenkamp en
Chris de Jong
LOCATIE: Baexem
SINDS: april 2013
WAT: kasteel,
restaurant, tuin,
hotel, artist in
residence, cultu-
rele evenementen

‘WAT WE VOOR ONS ZAGEN WAS EEN PLEK WAAR ALS VANZELF DE RUIS UIT JE HOOFD VERDWIJNT’

Het achterstallig onderhoud van jaren moest ‘eventjes’ worden weggewerkt, dan zou Kasteel Baexem een plek worden waar nieuwe, mooie dingen kunnen opbloeien. Letterlijk, in de vorm van heerlijks uit de tuin, maar ook overdrachtelijk, in de zin van literatuur, muziek en kunst. En van ontmoetingen, feesten en vrolijke avonden. “Het kostte allemaal even wat meer tijd dan gedacht, maar het moment is nabij dat we ook zélf kunnen gaan genieten van deze plek,” vertelt Anke, terwijl ze door de sprookjesachtige tuin loopt. “We hadden absoluut geen plannen om weg te gaan uit Amsterdam tot de Bed & Breakfast in een vleugel van Kasteel Baexem ons opeens werd aangeboden door verre familie, die er al een B&B hadden. Ik kende de plek en wist hoe bijzonder het er was, maar vóór dat moment hadden Chris en ik nog nooit zelfs maar gefantaseerd over het hebben van een B&B. Laat staan een kasteel. We hebben allebei een culturele achtergrond – literatuur en theater – en het enige waar we altijd naar op zoek zijn, zijn mogelijkheden om mooie dingen te maken of te zorgen dat ze kunnen ontstaan. Of dat nu een mooi boek is, een mooie tuin, een mooie kamer, een mooi gerecht of een mooi gedicht... dat komt wat mij betreft allemaal op hetzelfde neer. En of dat nu in een grote stad is of in een klein dorp doet er dan ook niet toe. Dus zeiden we ja.”

EENVOUD GEEFT RUST

“Wat we voor ons zagen in Baexem, was een plek waar als vanzelf de ruis uit je hoofd verdwijnt, zodat er ruimte ontstaat voor nieuwe dingen. Onze gasten willen we dat bieden, maar onszelf ook. Dat laatste is alleen nog niet helemaal gelukt, haha. Hoewel Chris van hieruit wel zijn literaire uitgeverij Koppennik runt, dat is toch alvast iets. We dachten in Baexem binnen een jaar alles wel op orde te hebben. Natuurlijk was dat veel

te rooskleurig ingeschat. Chris is veel tijd kwijt geweest met puinruimen, stuken, schilderen en opknappen. En nog steeds. Het interieur is mijn verantwoordelijkheid, ik ben de schoonheidscommissie. De kleuren binnen heb ik zo gekozen dat ze verbonden zijn met wat er buiten is. De muurschilderingen van Matthijs Röling – die er al zaten – verwijzen ook naar de natuur, met allerlei planten en dieren. Het idee is dat binnen en buiten door elkaar heen gaan lopen. Ik probeer overal een bepaalde soberheid en natuurlijkheid in het interieur te houden. De groene kamer bijvoorbeeld, is helemaal in één en dezelfde tint, die ik na zorgvuldig zoeken heb gevonden. Eenvoud in kleur geeft rust. Ook het meubilair houd ik graag sober. Alles is vintage en waar nodig zelf opgeknapt, dat vind ik het mooist op een plek als deze. Het komt overal en nergens vandaan. Dat betekent wel: geduld hebben, want je moet maar net tegen mooie spullen aan lopen.”

DRAAI VINDEN

“Ik heb hier echt moeten leren dat sommige dingen gewoon hun tijd nodig hebben. Dat je niet alles tegelijk kunt doen: én een kasteel renoveren én een tuin op orde brengen én gasten ontvangen én culturele evenementen organiseren én zelf appelstroop en vlierbessensap maken én groenten verbouwen én een restaurant openen. De Amsterdamse haast die er bij ons in zat, moesten we duidelijk loslaten. Wat me rust heeft gegeven, is het historisch besef waarvan je doordrongen raakt op een eeuwenoud landgoed als dit. Het besef dat je maar een passant bent in de hele geschiedenis van zo’n plek, waar al zo veel mee is gebeurd sinds 1300, toen hier het stamhuis van de familie Van Baexem stond. Wat maakt het op zo’n tijdspanne uit als het allemaal wat langer duurt? >

1. Het huidige kasteel is grotendeels van 1650.
2. De tuin dringt hier bijna naar binnen, precies de bedoeling van Anke.
3. De huisgemaakte sappen en jams tref je aan bij ontbijt en lunch.
4. De muurschilderingen van Matthijs Röling in onder meer de eetzaal zijn een verlengstuk van de tuin in het kasteel.
5. Chris en Anke.
6. Een bonte verzameling vintage serviesgoed. “Ik koop liefst niets nieuw. Oude dingen vind ik vaak mooier.”

‘IN DE TUIN VIND JE BOMEN, STRUIKEN, WATER- WEGGETJES, OPEN PLEKKEN EN EEN ZWEMVIJVER’

Of ik hier definitief op mijn plek ben, dat zou ik niet kunnen zeggen. Ik hecht me nooit zo erg aan plekken, je kunt mij redelijk makkelijk verplaatsen. Maar het wordt wel tijd om langzaam uit de praktische modus te komen en zelf ook te genieten van die prachtige plek waar we nu zijn neergestreken. Voor de kinderen was het lastiger omschakelen dan voor Chris en mij. Vooral voor de oudste. Dat is logisch, als je van Amsterdam naar een klein dorp op het platteland gaat. Maar hij begint zijn draai te vinden. Zelf heb ik de tuin, waar ik mezelf altijd hervind. Ik probeer elke dag daar te beginnen. Gewoon buiten zijn en kijken. En ook dingen doen natuurlijk. In de moestuin bijvoorbeeld, waar we groenten en kruiden kweken voor het restaurant. We streven ernaar om zo veel mogelijk biologische ingrediënten te gebruiken. Vooral ook omdat vers geplukte sla, om maar wat te noemen, nu eenmaal veel lekkerder smaakt dan sla uit de supermarkt.”

TOERISTEN EN CREATIEVEN

“De tuin als geheel is een echte ontdektuin met een enorme afwisseling van bomen, struiken, waterweggetjes, open en dichte plekken, een zwemvijver en ga zo maar door. Ik voeg graag dingen uit de tuin toe aan het interieur. De schoonheid en grilligheid van bloemen of takken kan soms binnen opeens een prachtig effect hebben. Dan zet ik iets neer en zie ik opeens dat het helemaal klopt. Het is moeilijk uit te leggen, maar de momenten waarop dat gebeurt, zijn misschien heel klein, maar ik haal er veel uit. In de tuin zelf beleef ik de meest gelukkige momenten wanneer ik in de kas bezig ben om plantjes op te kweken terwijl het regent. De alleenheid die ik dan ervaar, van de wereld verstoken, geeft me rust.

Kasteel Baexem heeft vrij lang onder een glazen

stolp gezeten. Dat is zonde. Chris en ik willen dat het een plek wordt waar iedereen zich welkom voelt. Niet alleen gasten die van ver komen – soms zelfs uit Amerika of Korea – maar óók bewoners van de streek. Daarom hebben we de tuin vrij toegankelijk gemaakt, je kunt er gewoon in lopen en komen wandelen. Het is hier allemaal veel te mooi om achter een poort te verstoppen. We willen het landgoed met zo veel mogelijk mensen delen. Dat doen we ook door artists in residence uit te nodigen via onze stichting De Heerlijkheid. Schrijvers, muzikanten, componisten, theatermakers en andere creatievelingen kunnen hier dan een aantal dagen verblijven en in alle rust aan een project werken. Als dat iets moois oplevert, komt dat altijd wel weer ergens terug. Zo droeg afgelopen zondag Cynan Jones uit Wales voor uit zijn roman *De Burcht*. Hij is een schrijver van de uitgeverij van Chris. Dezelfde dag trad de band Dusty Stray op én de band van een aantal jongens die helpen in de tuin. Alles kwam toen bij elkaar: mensen uit de buurt, een artist in residence, gasten van de B&B. Natuurlijk werd er ook goed gegeten en geborreld. Iedereen was zichtbaar blij. Dat was weer even zo’n moment waarop alles was zoals we het voor ogen hadden. En als anderen genieten, kan ik daar op mijn beurt ook weer van genieten. Ik denk dat zulke momenten steeds vaker zullen komen, nu we twee jaar verder zijn. Onontbeerlijk daarbij is natuurlijk het gedreven team van vrijwilligers en werknemers van het restaurant en het kasteel, dat met ons zoekt en vindt. Als we met z’n allen nog wat verder kunnen bouwen aan wat nu in gang is gezet en dat een tijdje kunnen volhouden, dan vind ik dat onze bijdrage aan de geschiedenis van Kasteel Baexem waardevol is geweest.” ●

* Kasteel-baexem.nl

In de tuin staat ook Ankes kas. “Voor mij zijn de gelukkigste momenten wanneer ik in de kas bezig ben terwijl het regent.”

TEKST CHRIS MUYRES FOTOGRAFIE CAROLINE COEHORST